

Nagyalásony, 1911. május 21. – Budapest, 1996. szeptember 21.

1931-ben a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetemen középiskolai tanári oklevelet szerzett, 1935–1939-ben a párizsi Sorbonne-on tanult. 1932-ben lett az illegális kommunista párt tagja, 1940 és 1945 között részt vett a francia fegyveres nemzeti ellenállási mozgalomban. 1945-ben tért haza Magyarországra, a Magyar Kommunista Párt politikai munkatársa lett, 1947-ben kinevezték a Külügyminisztérium kabinetfőnöki tanácsosává. Az Államvédelmi Hatóság 1949. június 2-án Rajk-ügy kapcsán letartóztatta; koholt vádak alapján első és másodfokon, 1950. július 29-én életfogytiglani fegyházra ítélték. 1954-ben szabadult, a következő évben rehabilitálták. 1954-1955-ben a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár igazgatója volt, majd 1956-tól ismét a Külügyminisztérium munkatársa; 1962-ig nagyköveti rangban a Magyar Népköztársaság állandó ENSZ-képviselőjének vezetője New-Yorkban, majd a külügyminiszter első helyettese 1968-ig. A Magyar Népköztársaság párizsi nagykövete 1968 és 1974 között volt, majd az UNESCO mellett működő magyar képviselő vezetője 1975-től 1983-ig. Az MSZMP Központi Bizottsága tagja 1975. március 22. és 1988. május 22. között volt.